

VI. ÉVFOLYAM

Megjelenik

minden vasárnap

ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a

KIADÓ-HIVATALBA

városháztér 6. sz.

alá küldendő.

Pest, Január 7.

1872.

2. szám.

ÉRŐS ÖKNEK

öt előfizető után

tisztelet-példány jár.

Egyes példány ára helyben : 10 kr.

Szerkesztői iroda:

VÁROSHÁZTÉR 6. SZ,

ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely „Ludas Matyi“-nak
van szánva.

Az új bezirkerek ujévi marsa.

Ad rotám : Már sie-s hazádba vissza . . .

Rukkolj, rukkolj hivatalba szent seregem,
Forgasd pennád a miképen én szeretem !
Már beadtad elveidet s nagy hitelet :
Hisz tudod, hogy úri módon megfizetek.

Están bácsi vagy Simonyi bár mint zörög —
Jobboldali bölcseségünk mély és örök,
Egy-két fecske még nem csinál tiszta tavaszt,
Havazza be erélyednek föllege azt !

Uj alkotmány diplomatált harezosai.
Ti vagytok a világ-béke hű fiai !
Hatvanhetes alap legyen jelszavatok . . .
Jó ellátás, vagy elesapás : válasszatok !

Itt az új év, új erővel talpra tehát,
Fogyaszthatja mindenki a sört s a theat,
S ha majd az az új választás tűnik elő :
Jobboldali férfi legyen képviselő !

Ilyen pompás bevonulást hány falu lát ?
Itt az új év, rukkoljunk a nyílt kapun át !
Hogyha egyszer lábainkat már betevők,
Készségünkért elszeretnek a szeretők !

Egy torokkal elkiáltjuk nyőlez-ezeren,
Hogy a jólét óh magyar nép Bécsben terem !
Örömben lelkesülve vára emel,
Kvóta-tánczot jár alattunk újra ha kell.

Becsüljük az új alkotmányt, mint a kenyért,
Mit reánk a hivatalnak érdeme mért,
Fogjon pennánk jó vastagot, jó feketét —
Eltörölve, elpörölve még a mi szép !

Koneza fölött jóllakottan a bezirker,
Mint kalász közt a vig tücsök csipesirippel.
A büroban Bécsnek fordul s úgy neveti :
Hogyha a nép ősi jogát emlegeti.

Uj hatóság, új év s élet lesz ezután,
Negyennyolezas honfi vonul félre csupán,
Várja mikor fordul a kor, — s hi a haza,
Kistül : hogy a Deák bölcsnek nincs igaza !

Herkó Páter.

Az ujév elején.

Lévén az időknek olyatén forgása :
 Hogy a mult esztendő gyász sirját meglássa,
 Hogy bele fekügyék örök nyugalomra,
 Felébredést soha nem látó álomra!

Itt nyugszik, pihen már deres ősz szakálla,
 És az uj esztendő sirja fölé áll,
 Szép ifju arozával a merre sugárzik!
 Fényes szeme villog, hó keble hullámozik!

Még nem lépett tova a mult év sirjától.
 Még ott áll a kezdőn, s meghalt vén bátyától
 Bucsúzik, — s egy kézzel áldást hint a sirra!
 Másikkal felénk int, s egy könyvet tart írva!.

Jertek! menjünk oda, menjünk oda elé,
 Im tartja a könyvet, jertek nézzünk belé. . . .
 Huh! miféle ákom-bákom kaparás ez?
 E kabbalisztikus fura izé mit tesz?!

Ni! egy útálatos szörny látszik e lapon.
 Ott meg mintha henye k hevernének napon. . .
 Itt meg úgy tánczolnak ezek a figurák
 Mint a betanított farkesóváló kutyák . . .

Amott ismét mintha sajtolnák azt, a mi! . . .
 Ezt mintha részekre akarnák osztani. . .
 Ezek meg mintha ép' fajankók volnának
 Amaz intésére bóllintást csinálnak. . . .

Emez is oly sötét, olyan rút fekete :
 Mint az elátkozott lelkeknek tömege ;
 Ni! hogy reszket, hogy fél, eltorzul pófája,
 A világosságot épen ki nem állja! . . .

Ez olyan mint egy rút, sáros mocsárfertő. . .
 Amaz mint egy éhes feneketlen bendő. . . .
 Kedves uj esztendő! tán Sybilla könyv ez?
 De szeretnének tudni, mondd kérünk, hogy mit tesz.

Én nem szóllok — ugmoud — a jövő ott lépdél.
 Atyafi jöjj erre! magyarázd, vagy tépd el
 E kabbalisztikus ákombákomságot,
 Elégítsd ki ezt a nagy kíváncsiságot!

Ime erre tart ám, — s a mint ide lépe,
 Látjuk ám, hogy egy nagy kérdőjel a képe;

Tudni akarjátok e j e g y e k mit tesznek?
 — Szóllott — és ismerni ezután mik lesznek?

Nem ismeritek ez útálatos szörnyet?
 Hisz egész éltetek járma alatt görnyed,
 Közösügy a neve. A többi mind ennek
 Átkozott szülötte. — Ő anyja mindennek!

Ezek a kik emitt henye k a napon
 A muszkavezetők, — penziójuk nagyon!
 Ezek a tánczó ebforma figurák.
 Borszem Jankó és más irodalmi rimák.

Ez, a mit sajtolnak, hát nem gondoltátok?
 Hát nem ismeritek? elárvult hazátok!
 Ezt meg mit részekre akarnak osztani:
 Magyarul úgy hívják hogy: Gesamtmonarchi!

'S ezek a Fajankók, kiknek ha azt mondják,
 A fekete fehérr, vagy viszont, ráhagyják!
 Fejük bóllint, nyelvük „szavazzunk“ ot pereg
 Hát nem ismeritek? a mameluk sereg.

Ezt a sáros fertőt meg 67 óta. . .
 Ismerhetitek már, úgy hívják, hogy kvóta!
 Sena gy bendő, melynek párját soh'se lelik,
 Birodalmi kassza, — sohamég nem telik.

Se sötét tömeget sem ismeritek tán?
 Mindennap halljátok nevét: ultramontán.
 Tritytrottyet consortes ez a fekete had,
 Világosság galél, 's sötétségben marad.

Így szólt, — s aztán eltűnt, az ifju év pedig
 A sirt oda hagyva lábra kerekedik,
 Hidegen vissza néz, mutatja a könyvet. . .
 'S távozása közben reánk gúnymosolyt vet!

Mit vártok? — kiáltja — a mint vetettétek
 Ugy feküdjetek benne, úgy ám értettétek!
 Milyen volt a kezdet, olyan leszen a vég,
 Vagy nem tudtátok ez igazságot már rég!?

Most már fiam Matyi! a mint elkezdted
 Az uj év fonalát s kezeidbe vetted,
 Szives olvasóddal — kívánom — egy végben:
 Gombolyithassad le friss jó egészségben.

Vig Ferke.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Ördögszára Bordája,

vagy is tiszteletes tudós Szent Péteri István uram az ur Jézus Krisztus haszontalan szolgájának hét prédikáziója a dohányzás ellen. Anno 1705.

VII-dik Prédikázió.

Füstös Bátyánk dul, ful, mint a talpa égett eb, s így minitál: „ha egy papot magát találnék egyedül, vagy katona koromban találtam volna valahol, fölfogatnám vagy fölfogattattam volna vele, hogy soha teljes életében a dohányzást ne increpálja “

F e l e l e t. Ugy, hát a lélek ellen dulakodó vagy te, egyenlő a vakmerő Zsidókkal Krisztus gyilkolóival! Tehát si non arte, marte, si non capit scientia, capit szokolcza; si non sufficiunt argumenta, sufficiunt arma. Lassan jó százsz! nem eben áll a ló-halál. Ne tovább, hanem csak a meddig a láncz ér. Lásd ha a kalmárok ebe lánczra van vetve, messzebb nem mehet harapni csak a meddig a láncz ér, azt marhatja meg csak a ki hozzá közel megyen Horog az orrodba, füstös szájadba pedig zablá!

Ha mint afféle violentus Invasor orozátlanul rá mégy a jámbor emberre: az tégedet ijedtében úgy megtalál egy golyóbiissal bökni, hogy eszed nélkül harapod a földet, mint a kuvasz.

Ha te valahogy valami szegény papot megijesztenél is, de ez által a többi papok száját be nem dughatnád s nyelvüket meg nem foghatnád, mert mások csak korpáznak éktelen füstölgetéseidért.

Bezzog Füstös Bátya! ugyan vellicálod te az igazat.

Füstös Bátyánk még ezt is feesegei, „nem nátházik meg a ki dohányoz.“ Efféle aprólékos giz gaz ellenvetésekkel én nem pepeslek, jól tudván, hogy az eddigi argumentomokkal eléggé meg agyálám füstös bátyánk ellenvetéseit.

Mikor látja hát által Füstös Bátyánk a dohányozás szabados voltának okát? majd akkor, mikor a borjuk felett az égben szárnyakon repülnek, vagy mikor a szarvasok a levegő égben járkálván, legelnek, még pedig februárius 3-án.

Im látjátok kegyes olvasók, mely töredékeny és szüette nádszálakkal és hajlós kákabuzkákkkal támogatja Füstös Bátyánk az ő néki igen tetsző Daliláját a dohányozást.

Váltsd meg élő ember a drága időt, fogadj szót idején és tarts penitentiát.

Ember kivanok a lelkednek idvességét!

Térjete meg hát Tabachó Heluók! S penitenziatar-tástuknak bizonyására az ördög bordélyát lába-fejestől a pipát pipaszárostól törjétek össze és rontsátok porrá, mert titeket Tabachó-Heluok pipástól utál az isten.

De félek, hogy most csak olajomat s munkámat vesztegetém, malomban hegedülök, siketeknek beszélek, kutyakölyköket fűrésztök, kik bárányokká soha sem változnak.

No tudja meg a posteritás, hogy volt Próféta az Izraelben. Ha a. o sem az urnak parancsolatja vissza nem rettentí, sem igéje nem indíthatja jobb utra a Tabachó Heluókat, én egyebet mondani nem tudok nekik, hanem csak a mit Szent János én előttem mondott Jelenések 22. r. 11. v. „a kifertelmes, legyen fertelmes ezután is.“

Domine miserere . . . Ámen.

A helység kalapácsa

Petőfítől.

Hösköltemény 4 énekben.

Első ének.

Szeretnek az istenek engem,
Rémitő módra szeretnek:
Megajándékoztanak ők
Oly ritka tudóval,
Mely a csatavészek
Világrendítő dúlakodásit
Illendően elkurjantani képes,
S melyet tölem minden kántor irigyel.
És hogy férfi legyen,
Mélto a tudóhoz,
Lón az égi hatalmak irántami hajlandóságából
A széles tenyerű Fejuagy!
A helységi kovács,
Vagy mint őt a dús képzeletű nép
Költőileg elnevezé:
„A helység kalapácsa.“ —
Ti, kik erős lélekkel birván
Meg nem szeppentek a harci morajtól,
Halljátok szavamát!
De ti, a kiknek szive
Keményebb dolgoknál
A test alsó részébe hanyatlik,
Oh ti kerüljétek szavamát!

* * *

„Ámen!“ szolt az áhitat

Szent hangján

A menny szolgája; s az egyház

Négy fala, régi szokása szerint

Komolyan mondotta utána, hogy „Ámen.“

A nép pedig a mely esti imára

Gyülekezett a szentegyházba, azonnal

Elhordta magát,

S egy-egy kancsó bor előtt

Otthon vagy a csapszék asztala mellett

Dicsérte az Istent.

A becsukott templomban csend lett ;
 Nagyobb csend nincs a moesárok partjainál sem,
 Mikor a gém, bibicz s béka elalszik.
 Csend vala hát ;
 Csak két éhes pók harezolt
 Életre, halálra
 Egy szilvamagon hizott légy ezombja felett ;
 De oh balsors ! a zombot elejték.
 Egy egér fölkapta, s iramlott
 Véle az oltár háta mögé
 A tisztelotes reverendájába.
 S lakomáz vala . . .
 S a pókok szeme koppant.

Hah, de mi szörnyü zaj,
 Mily lárma riasztja
 Egyszerre az egyház
 Temetői nyugalmát !
 Mennydörgés ?
 Vagy kásának forrása fazékban ? . . .
 Nem !
 Ott ember hortyog.

Ugy van ! ez emberalak,
 Egy zugban két öklére hajolva
 Alszik . . . hanem ime fölébredt,
 Miután elhortyantotta magát.

Ás it . . . szemeit dorzsólve körülnéz . . .
 Lát és sejt . . . sejtése pogány.
 Megy az ajtóhoz ; megrázza kilincset.
 És rázta hiába.

Éles eszével
 Átlátta azonnal
 A dolog állását,
 És ezt mondotta : „Bezártak“.

S még egyszer mondotta ; „Bezártak“.
 Azután, mint férfihoz illik,
 Téged hiva segédül
 Lelki jelenlét !
 S kére : ne hagyd el.
 S te nem hagytad el őt.
 Védő szárnyadnak alatta
 Ily gondolatok születének
 Nem tökkelütött koponyájában,
 Mialatt órát mutató ujjára tevé ;

„Hogy szabaduljak ?
 Kiabálni potyára.
 Valamint a puszkagolóbics
 Kétannyira nem megy,
 Mint a mennyire megy :
 Szintugy az emberi hang.
 Így hát hahogy ordítnék is,
 Meghallani nem volnának
 Képesek a falubéli fülek,
 Mert innen a helység
 Majd félórányira fekszik
 Lenn a völgy tenekőjében. —
 Leugorjam az ablakon által ?
 Az igaz, gyerkőcze-koromban
 A cseresznyefa legtetējéről
 Gyakran ugortam alá,

Ha csösz-szagot érzék.
De az régen volt. Már az idén
A negyvenedikszer
Érttem meg a krumplikapálást.
Lelkem hüvelyét
A férfiúság kora
Megnehezíté ;
S ha leugornám :
Nyakamat szegném,
Vagy más bajom esnék.“

Igy főzte a gondolatok seregét
Feje bográcsában
A böles férfin, a ki
Az idén már negyvenedikszer
Éré meg a krumplikapálást.
Ezután folytatta tűnődve :
„Mást kell kitalálnom. . . .
Vagy itt huzom ki az éjet,
S ez nem lesz módnélküli multság.“

S komoran nézett a hig levegőnek
Egy pontjára,
Miként a gólyamadár néz
Fenekére a tónak,
Mikor a prédát lesi, melylyel
A kémény tetején
Várakozásba mertílt fiait
Megvendégelni akarja.

„Megvan . . . ahá, megvan ! rikkanta,
S komoly orcájára derű jött ;

Mint kiderül példának okáért
A föld, mikor a nap
Letépi magáról
A felhők hamuszín ponyváját ;
Szintén így kiderül
A sötétlő konyha is éjjel,
Ha kolyika kezdi gyötörni
A mopszli kutyácskát,
S a tekintetes asszony
Rémülve kiált
A cselédi szobába :

„Panni te ! kelj fel,
Rakj tüzet, és melegíts téglát. . . .
De szaporán !“
Panni pediglen
Föltápáskodik . . . egy két
Botlásnak utána
Kijut a konyhába kohával, aczéllal
Meggyújtja a taplót,
Taplóval a kéngyertyát,
Kéngyertyával a szalmát,
Szalmával a fát,
Hogy téglát melegítsen
Hasacsájára a mopszli-ku tyának.
Mondom : valamint ilyenkor
Kiderül a konyha sötéte,
Ugy oszlott a ború
Hősünk komor orra hegyéről,
Midőn e szót ejtette ki : „Megvan !“

S a kíváncsi világ azt kérdi mi van meg?
 Hegyezd füledet
 Kíváncsi világ!
 Lantom neked elzengendi; mi van meg?
 S ha ekkorig aggodalommal
 Néztél hősünk sorsának elébe,
 S netalántán arcodat
 Érette a bűnnek könnye fűrészté;
 Most már szemeid pilláin
 Az öröm könnyének
 Gyöngye ragyoghat,
 Mint fekete átila dolmányon
 A csinos ezüst gomb. --
 Mert megvagyon a szabadulás terve,
 Jeles terv! illő
 Ily okos emberhez.

„Sikerülni fog, és sikerülni kell!
 Mondá a szentegyházi fogoly diadalmasan.
 „A toronyba megyek fel,
 És a toronyablakon által
 Leereszkedem
 A harang kötélén
 De ha megkondul?
 Majd úgy intézzük a dolgot,
 Hogy szólni ne tudjon
 A kötél jó hosszu.

Mig a böles férfiu tervét,
 Leleményes eszének
 Fényes tanuját,
 Teljesülés koronázza:
 Pihennék tán egyet — aztán
 Uj erővel
 Térjünk a tettek más mezejére.

(Folytatjuk.)

Sziporkák.

Mit gondolsz anyjok! új évre mivel lephetnének meg leginkább leányunkat? Szép öltözet ruhát, zongorát vagy mit is vegyünk számára? kérde a virilis paraszt gazda feleségétől.

Tudja kend mit apjok! taníttassuk meg azzal a pesti táncmesterrel t i t o k b a n francziául — válaszolá a tudákos oldalborda.

Egy kisvárosi bál alkalmával megtetszett a fővárosi uracsnak egyik csinos leánya s minden bemutatás nélkül elkezdett neki udvarolni.

Mi uraságodnak neve? kérde a leánya.

— „File“ mondá a gavallér, és kegyedé?

— Mari

De a családi neve?

— Mile. —

Ugy hát igen össze illünk, mert kettőnkből lenne egy file mile.

Lássa édes barátom! szóla az apa egy házasulandó fiatal emberhez, önnök egy jó gazdasszonyra volna szüksége, s az én Erzsime pedig a gazdaság körül ö k r ö k közt nevelkedett fel.

Sajnálom, hogy nem házasodhatok bele a nemes családba — válaszolt az ifju — de én a szarvaktól nagyon félek.

Egy mérnök betérvén egy utszéli kurtacsárdába bort parancsolt magának. Kapott is, de oly átkozott rabvállat, hogy mikor megkóstolta, minden adóssága eszébe jutott azonnal s még a mellé a füle is kétfelé állt tőle.

Nem hozhatna esaplár uram gyengébbet — kérde a mérnök.

Gyengébbet? hozhatok biz én uram! s azzal befordul a esaplár a kármentőbe — felében vizet tölt az üvegbe s azzal elébe teszi a mérnöknek e szavakkal: „t e s s é k ! e z m á r g y e n g é b b .“

Hadd lássuk, mond a mérnök megkóstolván a lörét. Az igaz, folytatá, ez már gyengébb, de nekem úgy tetszik, hogy a mi mesterségünk nagyon hasonló egymáshoz.

Hogy érti ezt uraságod? — kérde a esaplár. — Hát a mennyiben mindketten az elemeket mérjük, — én a földet, — maga pedig esaplár barátom a vizet

Ösém uram! ezután már tegye félre bolondságait, itt az ideje hogy megnőjjön az esze, — korholá az öreg úr leendő vejét, kit esapodárnak s könyelműnek ismert a világ

— Félre teszem uram bátyám! félre, hanem szives engedelmeivel még tesztek utoljára egy hóbortot, mely felér minden eddigi hóbortjaimmal.

„S mi lesz az? kérde meghökkenve az öreg ur.“

— Az édes uram bátyám! hogy elveszem a leányát.

Angolosan.

Egy angol és egy amerikai komoly szóváltásba keveredtek egymással. Az angol végre felkiáltta:

Uram ez sértés!

Nem tehetek róla, viszonzá az amerikai, megmaradok szavaimnál.

Akkor uram találkozni fogunk!

Jól van. —

Másnap találkozott a két ellenfél, kezében pisztolyal.

Az angol először lött és hibázott.

Most az amerikain volt a sor. Ez felemelé pisztolyát és czélezott.

Megálljon ön! riadt rá az angol — én megveszem öntől a lövést.

— Hogy veszi meg?

„Ötszáz font sterlingért.“

— Az kevés, az ön élete többet ér — s azzal ismét czélezott.

„Megálljon csak, ön igen követelő, tehát . . .

— Tehát halljuk!

„Adok ezer fontot.“

— Elfogadom, szól az amerikai s felvén és nyugtáztván az ezer fontot, azt se mondta az angolnak bakfitty!

Örvendetes tudomásul.

Alólirott a farsang beálltával nagy lelki örömmel adja tudomására a bámuló világnak, nem különben a főtisztelendő kanonokoknak, plébánusoknak és nemzeti papgazdasszonyoknak, hogy hazánk koszorus költőjét

Ebkérdi Pált

sikerült a Ludas Matyi elől elhalásznia; ki is az igaz hitű és nyílt homloku publikum kedélyét a legeslegfrissebben sült rigmusok s egyéb kedvszotytyantó tréfák által fogja felüdíteni, s az örök kárhozattól megmenteni.

Mátyás Deák

a tömjén füsttel beszentelt s Péterfillérrel megspékelt „Hunyadi Mátyás“ névre bérnált intézetnek garabonciás deákja.

Kalászatok.

Mária Antonia midőn a vérpadra lépett volna, megbotolva a bakó lábában, mosolyogva jegyzé meg: *Bocsásson meg uram, nem szándékosan tettem.*

Archimedes, — midőn az ellenséges katonák szobájába rohantak — a szobapadozatán épen mértani kombinázióba volt elmerülve s midőn már a barbár katona fegyvere szívéig hatolt, még akkor is így kiálta fel: *csak a köröket ne bántsátok* “

Egy csillagász, midőn lélekzetét mind inkább inkább érve öszveszorulni s arcán már a halál verejtéke gyöngyözött, azt kérdezte orvosától: „hány óra?“

— Minek azt önnek tudni?

Hogy tudjam, mikor haltam meg, viszonzá mosolyogva a csillagász.

Damjanich az utolsó perczen, midőn már a kötelet nyakába veté a hóhér, mellyel szakállát is oda szoritotta, így rivalt a hóhérra: „bakó vigyázz, fel ne borzold a szakállamat.“

Uj esztendei könyörgő levél !!

Nagyméltóságú gróf Lónyai Menyhért m. kir. miniszter elnök urhoz, mint kegyes pártfogó urunk ö excellenciájához intézett alázatos könyörgő levele alolirottaknak:

Nagyméltóságú kegyelmes urunk s pártfogónk!

Bölcsen méltóztatik azt nagyméltóságodnak tudni hogy van nekünk egy örökös esküdt ellenségünk, az isten nélkül való Ludas Matyi! ki mind a mi méltatlan és semmirevaló személyünket, mind nagyméltóságod drága perszonáját, minden kigondolható uton, és alkalommal, versekben, képekben, szípkapákban, szurkapisztkákban sat. sat. bántalmazza és üldözi, nem használván e tekintetben a mi lucskos nyelvünk öltögetése semmit: alázatosan instáljuk azért hát Nagyméltóságodat, méltóztassék kegyesen megparancsolni, hogy a most beállott új év folytán a mások megbecsüléséért nekünk kiadatni szokott gázsi dupla mértékben adassék, hogy magunknál még czondrább egyéneket fogadhassunk ama remek mesterségre.

Kik egyébiránt a legalázatosabb lábnyalással vagyunk

Borsszem Jancsi.

Hirdongó Józsi.

Gyász jelentés.

A Dunapataji választókerület szegyéntelt szívvvel jelenti: — miszerint 48-as nagyrésze különösen Kalocsa városa 1073 választó polgára a jobboldali körben elszenderült, miután decz. 20-kán a megyei bizottmányi tagok választásánál 11, s általában — ujdonsült jobboldali egyént választott meg.

Jelenti továbbá, hogy a hazafisági egészség, csupán a D.-Pataj-, Ordas-, Lak-, Sz.-Benedek-, Uszod és Foktön áll jólalabon, miután az első választási helyen 10, ez utóbbi helyeken pedig 2—2 tisztán baloldali választatott meg.

A megszorodott szívé, de meg nem tántorodott hü 48-asok.

Diskurszus.

Iezig szomszéd és Mihály gazda közt.

Iezig: Ugyan mith gundhul khend Mihály bácsi, mi khölömbös-ség van a most kinevezett hivatalnok sereg, meg a 61-ben elszalaszíhatt Bach beamtherék khüzt?

Mihály: Már hogy tudnám én azt, nem vagyok én olyan politikus eszű mint szomszéd! Én a különbséget a szomszédától akarom hallani.

Iezig: Hãth thodja meg khend Jãnus akarom mundani Mihály gazdha! a Bachbeamthereknek a nevük vult esãsz. kir. azbãn elis esãsz khirãltak; ezeké meg m. kir. Meglãssa khend, gyün még idõ mi-khur ezek is elmãsz khirãlnak.

Mihály: De én még más különbséget is látokãm szomszéd!

Iezig: Ogyan mith?

Mihály: Azt, hogy mikor anno 61-ben a csehék és németek elmenettettek a magyar kormány egy évi fizetéssel abfertigungolta õket; most meg a ki nem volt valami nagy urnak a sógora, komája, atyafia, vagy kereszt fia, hát elmehet... zabot hegyezni, vagy koldulni január első napjától kezdve a kegyes lelki belügyminiszter rendelete értelmében.

Iezig: Spittze gepore... az a belügyminiszter az ország kaszsjára nagyobb zsidót játszik, mint a mi nõnek látszik.

Epos.

a szvinyczai és ujhelyi hõshöz mint a nyulak generálisához.

Bõze finãncz generãl vártãn Ujhely piacznã áll, Zug mint orkãn, jobban már nem férhete torkãn. Vãlnéd bõsz bika bömböl, vagy tán csõkmei sãrkãn? „Éljen“-t úgy ordít vásãros Lõnyai pártján.

Hõs Jankó! eladó lelket trafikálna Menyusnak, Tette Komãromi Jõskãt fõkortes s fuvarosnak. Nincs eladó szavazat, nincs három kurta forintért... Szãzakat adna ha bár vásãrló Lõnyai Menyhért...

Sõt ha beszédés Jankó el nem hordja az irhãt. Megtapogattãk megdõgõnyõzték volna bizonynyal Hogy most kinjãban csõstõl... õkeme mirhãt:

L u d a s M a t y i.

Gyász jelentés.

Ludas Matyi úgy a maga, — mint jó ezimborái, névszerint: **Papírrágó, Kotnyeles, Piri Palkó, Herkó Péter, Ánti Páter, Hasli Mózes, Kis Bögös, Az igazügy kortese, Joskó Zazravecz, Vén krónikás** sat. sat. nevében megszorodott szívvel jelentik szeretett s nagyrabecsült udvari poétája — illetőleg Ludasmatyizó társuknak a

Nagy Bögösnek

Viszkereszt napján általános tunyaságból származó **Iustaság** folytán történt gyászszos kimultát.

A megloldogultnak hült tetemei a Ludasmatyi ujévi l-sõszámabantakaritattak el örök nyugalomra, — a gyász tisztelet Pesten a kis pipai kemény asztal mellett tartatván meg felette.

Béka poraira!!!

Zsiga pósta.

Névtelennek: Ön megrójjã, hogy Ludas Matyi a „mamelukok karácsonyfája“ feliratu képen

együtt hozta G ö r g e i v e l Deák Ferenczet. Ön bizonyonyosan nem tudja, hogy Deák Ferencznek lelki testi barátja, magyarán mondva kenyeres pajtása Görgei Arthur, lévén neki leggyakoribb látogatója.

Ergo vigyorgó! ha a két

dudás elfér egy csãrdãban, elpõfekelegy szobãban, vigan adomãzva a siralmas mult felett; nem látjuk át, már miért ne húzhatnãnk! pardon... pingãltathatnãnk az öreg böleset Görgeivel ha nem is egy ágra, de egy fára.

A jelen számot megküldöttük mult évi előfizetõinknek is. Azok, kik még előfizetéseiket be nem küldötték, de lapunk pártolói akarnak maradni, megtartják; kik pedig járãtãni nem kívãnjãk továbbra, egyszeren **retour-** **oztatjãk**, ráirvãn: „nem fogadtatik el.“

L u d a s M a t y i kiadó hivatala.